

SIMINA DRĂGUȚ

- Primii pași în literatură -

Simina Drăguț are 21 de ani și este o frumoasă și talentată studentă în anul III la Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării din cadrul Universității din București. Și-a descoperit înclinația către literatură în clasa a III-a, iar anul trecut a scris prima ei nuvelă - „La apus, după ziduri” pe care a și publicat-o la Editura Minela. Simina speră ca mesajul nuvelei ei să-i ajute pe toți cei care o vor lectura.

Viitorii cititori vor descoperi printre paginile fanteziste și o parte dintre concluziile și părerile ei personale. Bineînțeles, ca orice tânăr, Simina mai are și alte preocupări, dar modestă fiind, dorește să ne împărtășească numai această mare realizare a ei, nuvela publicată cu ajutorul doamnei Claudia Minela, căreia îi mulțumește foarte mult pentru încrederea și sprijinul acordat.

Eu îi doresc succes în tot ceea ce va face!

MAGDA BĂCESCU

„LA APUS DUPĂ ZIDURI” - fragment

La o mică distanța de ea, se vedea cum ieșea un firicel verde închis de fum de undeva de sub o piatră. Arina s-a apropiat și a dat piatra într-o parte. Sala s-a umplut de același fum. La fel de repede s-a strâns într-o mică bilă.

Plutea în aer în fața Arinei.

„Ce-i chestia asta? Sper să nu explodeze sau să se transforme în ceva...”, își zise speriată.

Bila a început să se topească din nou și a devenit fumul de mai înainte. În următorul moment a luat forma siluetei unui bărbat. Se asemana mult cu hoțul de mai devreme. Arina înlemnise cuprinsă de teamă. Stătea în fața lui și îl măsura din priviri. Părea alcătuit în totalitate din aceeași materie uniformă.

I se distingeau doar: mâinile, picioarele, gâtul și capul.

„Acum mai lipsește să vorbească. Of... De ce tocmai eu a trebuit să mă pierd? Nici nu știu ce să fac. Dacă plec, mă întorc cu spatele la el, dacă mă îndepărtez cu fața la el, poate să interpreteze greșit gestul. O fi măcar viu sau vreun spirit?

Pare atât de sinistru... Sper să nu se apropie de mine sau să mă atace. Atunci ar fi tacâmul complet. Ia stai! S-a mișcat?”.

Apariția a pășit spre ea, în timp ce Arina încerca să se stăpânească. Ea a făcut câțiva pași înapoi. El a imitat-o. Arina mergea cu spatele tot mai repede, iar el o urma...

„De ce mi se întâmplă mie asta? Ce vrea de la mine?”.

Nu a durat mult până ce Arina a început să fugă, în vreme ce acea ființă de fum o urmărea. De fiecare dată când se apropia de ieșire îi apărea în cale, apoi își continua fuga prin sală. Alergând, a văzut câteva pietre pe jos și s-a gândit să le adune. A aruncat cu ele în el, fără a da vreun rezultat. „Nu e bine deloc. Nu mai pot să alerg și chestia asta nu pare să obosească. Are fizicul unui om și nu al unui animal. Cel puțin știu că nu are cum să mă muște sau să mă sfâșie. Abia mai pot să respir, vreau să mă opresc”. S-a oprit când se mai putea ține cu greu pe picioare. „Parcă îmi ard nările și fața. Se pare că nu sunt foarte rezistentă. Unde e chestia aia? Acum a reapărut.” Arina obosise. Silueta umană s-a transformat din nou în fum lângă ea, după, a luat forma unui câine căruia i se distingeau colții. La început a rămas ghemuit. Ea încă își revenea. Apoi s-a ridicat, s-a scuturat și... Se apropia încet, mârâind în ecoul din sală. „Exact ce nu îmi place mie. De ce mârâie? Nu i-am făcut nimic”. Arina devenise confuză și nu reușea să își pună ordine în idei. S-a așezat pe jos pentru puțin timp, apoi s-a ridicat văzând că spiritul continua să se deplaseze spre ea.

...Și-a dus mâna la piept, un gest reflex al oamenilor cărora le este rău. Mai apoi, a pus-o la gât. Nu o simțea pe pielea ei. Contrariată, a privit în jos către piept și a văzut o funie de culoare închisă. A înțeles că spiritul încerca să o sugrume. În jurul gâtului ei stătea o spirală de fum. Se strângea din ce în ce mai tare. Arina și-a înfipt degetele în ea cât a putut de adânc și a început să tragă cu toată puterea. De fiecare dată când încerca să o desfacă, o parte din ea se transforma în fum. Au urmat mai multe tentative de a se elibera, până ce a simțit că nu mai poate sta în picioare și a căzut în genunchi. Din genunchi, la un moment dat, s-a prăbușit, rostogolindu-se.

Sala îi lăsa impresia că se întuneca iar aerul că se rarefia.

O cuprindea din nou amețeala și vedea pereții ca și cum s-ar învârti pe lângă ea.

„Vreau să continui, după câte eforturi am făcut în toți aniiăștia, acum chiar vreau să continui. Nu vreau să pierd tocmai acum, la cât m-am chinuit. Ar fi culmea să pierd, mai am atât de puțin... Nu, nu o să las pe nimeni să mă oprească și niciun nimic nu o să mă mai pună la pământ!

Trebuie să mă eliberez! Am trecut prin multe, pot să trec și peste asta, așa cum am făcut întotdeauna. Nu-i așa?”.

În următoarea secundă și-a pus repede ambele mâini la gât ca să-și desfacă funia. Spre surpriza ei, aceasta nu se mai afla acolo. Din nou nu o mai vedea nicăieri până ce zări focul din mijlocul sălii. A privit cum spiritul fusese înghițit de acesta. S-a întors cu spatele, a văzut că fumul avea tendința să reapară până s-a îndreptat spre el hotărâtă și a dispărut complet în flăcările albe. Ardeau neîncetat.